

Resurrection (Coal)

Laura van Eik

Diep onder de stad Sittard rusten de resten van wouden en moerassen die al ontelbare jaren geleden verdwenen. Deze versteende planten uit het Carboon brachten in de afgelopen eeuw werk en warmte in de vorm van steenkool. Heel af en toe vond men tussen de steenkool fossiele afdrukken van planten, waardoor ze een gezicht kregen en we een glimp van een ver verleden kunnen opvangen. Tegenwoordig wordt de steenkool onder onze voeten niet langer gedolven, maar nog altijd verwarmen we onze huizen met de bloemen die miljoenen jaren geleden bloeiden en nu als olie of gas weer aan het oppervlak komen. Laura van Eik (Den Haag, 1962) ging op zoek naar typerende planten die het 'gezicht van Sittard' vandaag de dag vormen. Haar werk bestaat uit zeven tekeningen in steenkool, waarbij de kool is vermalen tot poeder en gebonden met gebleekte lijnolie. Met de steenkool tekende ze 'portretten' van thans voorkomende planten langs de Geleenbeek. De versteende planten geven zo een gezicht aan de nieuwe planten en gaan een verbinding met elkaar aan, raken verweven; de oude planten staan als het ware op vanuit de donkere bodem en stijgen op naar het licht, een wederopstanding.

www.lauravaneik-visualarts.com

Met dank aan: Natuurhistorisch Museum Maastricht / Nigel Harle

Nathalie Brans

De bijdrage van Nathalie Brans begint bij een oude zonnwijzer uit de collectie van de stad Sittard. Zonnwijzers gaan over het waarnemen en verstrijken van tijd. Om correct te functioneren zijn ze gemaakt voor een specifieke breedtegraad en daardoor locatie gebonden. Tegelijkertijd toont de zonnwijzer ook hoe onze ervaring van tijd veranderd is: Wachten op een straaltje zon om te weten hoe laat het is, dat gaat voor ons te langzaam. Tijd is niet langer een fenomeen gedictieerd door de seizoenen, de mens bepaalt zelf hoe laat het is.

Nathalie Brans wil deze twee facetten van tijd, het meten en het ervaren, over elkaar leggen. Door haar gemaakte foto's van de zon zijn doormiddel van een oud (en traag) fotografisch proces, cyanotypie, op stof overgebracht. De belichting van de fotografische lappen gebeurt met zonlicht, de ontwikkeltijd wordt mede bepaald door emoties die met tijd te maken hebben: ongeduld en verveling.

Tegelijkertijd heeft deze zonnwijzer verbindingen met andere plekken op de wereld: op de zonnwijzer is een Sint Jakobsschelp afgebeeld, het symbool voor pelgrims. Een link met het verleden van Sittard als pelgrimsstad en de vele pelgrims die Sittard bezochten, maar ook met het tijdsbesef van de pelgrim. Een tocht die wordt ondernomen om los te komen van alledaagse bezigheden en het leven vanuit een ander (tijds)perspectief te ervaren. De langzame verplaatsing (vaak te voet) en de afstand zorgen voor genoeg tijd tot nadenken. Nathalie Brans verwijst naar deze pelgrims door de keuze van haar materiaal: stof en garen. Pelgrimstochten naar Sittard kwamen immers pas goed op gang, nadat een leerlinge die tijdens de naailes dreigde te stikken in een ingeslikte naald, door een wonderbaarlijke genezing werd gered.

Hoofdthema in het oeuvre van Nathalie Brans (Maastricht, 1968) is de kosmos. Sterrenkaarten, maankaarten, boeken over ruimtevaart en astronomie zijn haar leidraad voor het maken van installaties, kunstenaarsboeken, prenten en collages.

www.nathaliebrans.nl

www.facebook.com/nathaliebrans.nl

www.instagram.com/nathaliebrans

Met dank aan Erfgoedcentrum De Domijnen

This rose isn't for the easily offended

Lino Lithium

Centraal in deze installatie staan de verhalen, legendes en afbeeldingen van de heilige Rosa van Lima. De verering van deze Zuid-Amerikaanse vrouw, die het lijden van de wereld op zich wilde nemen, belandde per toeval in Sittard. Tijdens een dysenterie-epidemie werden gebeden aan haar gericht, met succes, waarna ze in 1669 werd uitgeroepen tot stadspatrones van Sittard. Door de eeuwen heen beschermde ze de stad tegen plagen en oorlog.

Het verhaal van deze vrouw die haar lijden vrijwillig omarmde, geeft steun en troost in Lino's persoonlijke leven als chronisch zieke, waarin haar dagelijkse ritme bepaald wordt door onverklaarbare pijnaanvallen, vermoeidheid en neurologische klachten. Middels de foto en video-opnames in deze installatie gaat Lino op zoek naar zichzelf in de figuur van Sint Rosa. In de expressieve portretten wordt ook Rosa's voorliefde voor bloemen (ze was bloemenkweekster) weerspiegeld: vrouwenfiguren worden omhelsd door bloemen en ranken, een omhelzing die zowel liefdevol als beknellend kan zijn.

Het feit dat Rosa een stad beschermde die ze tijdens haar leven nooit bezocht of heeft gekend is volgens Lino het belangrijkste aspect: Een vreemdeling die zich opoffert voor onbekenden. Ze hoopt dat door het lijden openbaar te maken, we elkaars lijden wat kunnen verzachten.

Lino Lithium is geboren in Sittard (1985) en studeerde in 2010 af aan de aan de Academie Beeldende Kunsten in Maastricht. Naast haar werk als fotograaf is ze ook verbonden aan het Museum voor de Vrouw in Echt. Ze maakt conceptuele zelfportretten met invloeden vanuit fantasy en fashion gecombineerd met natuurlijke elementen. Haar foto's bevatten vaak occulte en katholieke verwijzingen.

www.linolithium.nl

'Anchoring' 70x100cm metallic fotoafdruk op plexiglas.

'Small space, big pleasure' 30x30cm fotoafdruk op plexiglas

'Agony' 20x30 cm fotoafdruk op plexiglas

'Secret garden' 20x30cm fotoafdruk op plexiglas

'Facade' 20x30cm fotoafdruk op plexiglas.

'Dome' gedroogde roos, prikkeldraad, hout, glas, wit kant, verf

'Death Blow' scythe (hout, aluminium, ijzer) lak, papier.

Chantal Le Doux

Verborgen in gevels, raampartijen en steegjes zijn symbolen en tekens te vinden, sommigen al eeuwen oud. Zo oud, dat we hun oorspronkelijke betekenis alleen nog maar kunnen gissen. Verwijzen ze naar een vroegere bewoner, een religieuze plek of zijn ze het werk van een middeleeuwse grappenmaker die ons op een dwaalspoor wil zetten? In deze serie schilderijen van Chantal Le Doux zijn een aantal van deze over de stad verspreide symbolen te herkennen. Een groot deel van haar bron-materiaal komt uit de Basiliek O.L.V. van het Heilig Hart, waar een Sittardse huisschilder vijftig jaar lang werkte aan de decoratie van het interieur. Veel van de door hem gebruikte christelijke symbolen vinden hun oorsprong in nog oudere verhalen en culturen, hun oorspronkelijke betekenis werd vervangen door een nieuwe. In Le Doux's schilderijen zijn deze tekens nog vaag herkenbaar: het heilig hart, een stukje stadswapen, een fragment van een glas-in-loodraam, maar ze vervagen of veranderen van kleur. De oude symbolen vervloeien en eroderen, op weg naar een nieuwe betekenis.

Chantal Le Doux (Geleen, 1977) is in 2001 afgestudeerd aan de ABKM in Maastricht. Sindsdien woont en werkt zij in deze stad en exposeert ze haar schilderijen en objecten onder andere in Maastricht, Enschede, Londen en Berlijn.

www.chantalledoux.com

Ben Ik een Sittardenaar?

Simone Schuffelen

Het begrip Sittardenaar heeft drie verschillende betekenissen:

- 1) iemand die lid of aanhanger is van een sportclub, vereniging of andere groep uit Sittard
- 2) iemand die geboren is in Sittard
- 3) een inwoner van Sittard

Afgelopen maanden ging Simone op zoek naar de identiteit van de Sittardenaar. Om erachter te komen wie de 'echte' Sittardenaar is en hoe je een Sittardenaar kan worden.

Kan jij zien wie de 'echte' Sittardenaar is? Staan de poppen op het juiste vlak? Ben je het niet eens met hoe de portretten staan, verplaats ze dan naar het volgens jou 'goede' vlak. Neem je tijd om de Sittardenaar beter te leren kennen.

Simone Schuffelen is 24 jaar en gevestigd in Maastricht. In 2017 studeerde ze af aan de Kunstacademie te Maastricht, ze beschrijft zichzelf als: Kunstenaar, Filmmaker, Komiek, Dragqueen, MC Lady Louise en Zanger bij Los Dansing Queenc.

Zowel online als in de 'echte' wereld verzamelt ze uiteenlopende karakters en personages, die ze daarna laat terugkomen in installaties of performances. Hoewel deze types vaak een kunstmatig laagje hebben, zijn de emoties die opgeroepen worden wel degelijk echt.

www.simoneschuffelen.com

Simone Schuffelen's werk wordt ondersteund door Brand Cultuur Fonds

Eleni Kamma

Humor is een belangrijk middel om zaken aan de kaak te stellen, tijdens protesten wordt er via spandoeken, leuzen en kleding op ludieke wijze commentaar gegeven. Eleni Kamma onderzocht diverse protesten en manifestaties die afgelopen jaren in de stad plaatsvonden. Een protest is immers het moment waarop verschillende ideeën over de toekomst met elkaar in botsing komen: Gaan we de school sluiten of niet? Komt hier een weg of blijft het natuurgebied?

Al langere tijd onderzoekt Eleni hoe in diverse Europese steden de openbare ruimte gebruikt wordt om een tegengeluid te laten horen. In Limburg focust haar onderzoek zich op 'vasteloavendj' (carnaval), een feest waarin traditioneel ook satire en kritiek verweven zijn en 'het volk' de macht overneemt. In samenwerking met de Sittardse buuttereedner (komek) Jan Heffels ontwikkelde Eleni een performance op het marktplein in Sittard, waarbij ingrediënten uit verschillende protesten bij elkaar komen. Zoals alleen humor dat kan doen zullen 'lokale pijnpunten' hierbij uitgesproken worden. Een getekende variant van dit thema is in de tentoonstelling te zien, naast een aantal modelstudies voor humoristische karakters: de klassieke 'nar' wordt aangevuld met de 'selfiejunkie' en 'de misplaatste'. De soundtrack is een oude opname van de buuttereedners-mars

Eleni Kamma (Athene, 1973) engageert zich al langer met de regio, onlangs realiseerde ze in samenwerking met Breg Horemans een drietal monumentale sculpturen op rotondes in de gemeente Sittard-Geleen.

Kamma studeerde aan het College of Art & Design in Londen (MA) en de Athens School of Fine Arts (BA). In 2008/2009 was ze Researcher aan de Jan Van Eyck Academie in Maastricht. Kamma is momenteel PhD kandidaat aan de Universiteit Leiden en lid van het artistieke platform JUBILEE. Ze werkt in Brussel en Maastricht.

www.elenikamma.com

Met dank aan: Mondriaan Fonds, Limburgs Museum Venlo, Jan Heffels en Peer Boselie

Casa Sittard

Vanessa Mezzolla

Tijdens de hoogtijdagen van de mijnbouw kwamen er grote aantallen arbeidsmigranten naar de mijnstreek, vaak uit Zuid Europa. En hoewel velen van hen met liefde en melancholie spreken over hun mooie thuisland, zijn ze toch in Sittard blijven wonen. Wat houdt hen hier?

Casa Sittard is een project van Vanessa Mezzolla in *het kader van Sittard 775 jaar stad*. Het is een poëtisch onderzoek naar wat Sittard voor haarzelf en andere stadsgenoten met Italiaanse afkomst tot een thuis maakt. Volgens Mezzolla heeft een stad meer nodig dan arbeidsmogelijkheden om een Italiaan te doen blijven, zonder te verdrinken in heimwee naar La Dolce Vita. Maar wat is het dan precies, dat een stad tot thuis kan maken? De toeschouwer mag binnentreden in een intieme setting om dit gevoel zelf te ervaren. Casa Sittard is een zintuiglijke samensmelting van beeld, geluid en poëzie. Tevens is het een onderzoek naar wat er onder de oppervlakte van een stad verborgen ligt.

Vanessa Mezzolla groeide op in een Sittards/Italiaans gezin. Ze volgde haar kunststudies in België, waarna ze voor langere tijd naar Italië vertrok. In haar fotografisch werk maakt zij vaak gebruik van de combinatie bewegend beeld en geluid. Het Mediterrane licht, landschap en karakter zijn van grote invloed op haar werk alsook het binnentreden in diepgewortelde emoties en ervaringen. Naast fotograferen, schrijft en illustreert ze. Sinds 2017 legt ze zich onder de naam Mashidà toe op het geven van workshops beeldende vorming en het ontwerpen van culturele concepten.

Voor dit project werkte Vanessa samen met o.a. de Philharmonie Sittard en tenor Andrea Poddighe. Alle filmlocaties zijn gekozen in Sittard en omgeving zoals Wijngaard Wanenberg, de Kollenberg en haar persoonlijke volkstuin.

www.mashida.weebly.com

Saskia Hendriks

“De flits van een ijsvogel die over het water schiet. Een vis, haast onzichtbaar onder de oppervlakte van het water: De verwondering voor de schoonheid en magie van de alledaagse natuur inspireren Saskia Hendriks (1963) tot het maken van tekeningen en schetsen. Vaak worden deze werken gemaakt op ondergronden van eeuwenoude papierfragmenten; Saskia is behalve kunstenaar ook papier-restaurator. Aldus voortbouwend op het werk van collega-kunstenaars uit een ver verleden ontstaat er op het papier een nieuwe dialoog: Droombeelden waarbij plaats en tijd niet meer ter zake doen en figuren zich kunnen vermengen. De ijsvogel kan de vis worden en de vis de ijsvogel. Soms een prooi in het water, dan weer het leven vierend op een thermiekbel hoog in de lucht. Al wat je ziet is een rimpeling. Soms in de lucht, soms in het water.”

www.sashpapercare.nl

Met dank aan: Natuurhistorisch Museum Maastricht

Otomax

Half full / half empty

Het kunstenaarscollectief Otomax presenteert de installatie 'Half full - half empty' als een museum-in-een-museum; een transparant, houten bouwwerk welke als podium dient voor voorwerpen die uit het 'doodnormale' zijn gelicht. Dit project is op maat gemaakt voor de stad Sittard zoals ze nu is: met leegstand en leegloop die wordt bestreden middels nieuwe planologie en bouwprojecten, bedoeld om de stad uit het slop te trekken.

Voorafgaand aan de tentoonstelling heeft het collectief een werkperiode gehad in een leegstaande school. Deze diende als uitvalsbasis om gebruikt kinderspeelgoed en andere zaken uit lokale kringloopwinkels te vergaren, en als werkplaats om deze objecten om te bouwen tot spelers in een geautomatiseerd ensemble. Een Arduino (een open-source minicomputer) stuurt volgens een geprogrammeerde choreografie de compositie van de bewegende en klinkende voorwerpen aan. Het hergebruik en het ombouwen (circuit-benden) van afgedankte en gerecycleerde voorwerpen in de geanimeerde installatie, sluit aan bij de strategie welke Otomax zichzelf heeft gesteld om op de grens tussen het waardevolle en het waardeloze te balanceren.

De producties van Otomax zijn altijd de optelsom van de input van elk individueel lid, de wijze waarop dit gebeurt is via improvisatie. De groep gaat via ironie een verband aan met een heersende (pop-) cultuur. De materialen die gebruikt worden zijn tweedehands, zelfgemaakt of omgebouwd. Otomax bestaat uit de kunstenaars Joep Hinssen, Fran Hoebergen, Mike Moonen, Nika Schmitt en Paul Devens.

Dit project is tot stand gekomen met steun van Stichting Stokroos, Brand Cultuurfonds en het Mondriaan Fonds.

Jens Brouwers

In 2013 werd het kunstwerk 'Historicum' onthuld in de Stadstuin van Sittard. Deze publieke sculptuur van Jens Brouwers (1971, Königswinter) omvatte een openbare bibliotheek. Gevuld met beschrijvingen, dagboeken en essays over de geschiedenis die de stad Sittard had kunnen hebben, maar het om allerlei redenen niet kreeg. Een kunstwerk dat ons laat denken aan de absurde weg die de geschiedenis kan volgen. Even absurd is de weg die de 'Historicum' bibliotheek zelf na 2013 aflegde: Water sijpelde langzaam door de muren en de 'niet- bestaande' boeken verdwenen nu echt, ze rotten weg in een laag van modder en schimmel. Nu rest er in de Stadstuin een grote betonnen bak met een glazen dak: De ruïne van een bibliotheek waarin mossen en varens een nieuw thuis hebben gevonden. Jens benut deze onverwachte wending om te bestuderen wat er nu eigenlijk gebeurt is.

De sculptuur die hij maakte voor deze tentoonstelling neemt de huidige status van 'Historicum' als startpunt: Hij toont de boekenkast als een absurdistische fontein: Water druppelt langzaam tussen de schappen en houdt zo een fragiel ecosysteem in leven. Wat de uitkomst van dit proces zal zijn is ook voor de kunstenaar nog onbekend: Zullen de boeken over Sittard een goede voedingsbodem zijn voor lokale fauna?

www.jensbrouwers.de

Jack Reubsæet

Twee jaar werkte Jack Reubsæet (Sittard, 1976) in zijn atelier aan een volledig beschilderde ruimte. Al schilderend verdween het atelier langzaam uit beeld en veranderde streek na streek in een biotoop. Persoonlijke details als dagboekfragmenten en krabbels gemaakt door zijn dochtertje, worden omringd door grote beelden van liefde, angst, hoop en strijd. Een muurschildering waarin het persoonlijke en universele met iedere laag verf verder met elkaar verstrengeld raakten, als in een hedendaags altaarstuk.

www.jackreubsæet.com